

בקבלת החבורה
בלי נדר
לדבר ולחשוב אך טוב
על כל אחד מישראל
באשר הוא

בסיעתא דשמיא לקראת עצמאות תשע"ז

הרהורים ליום העצמאות הששים ותשע

עומדים אנו בסיפו של היום הגדול, בנקודת המעבר מיום הזכרון ליום העצמאות, בוי"ו החיבור שבין שני אלה התכנים, שתי צורות המפגש עם גודל הזמן וגודל התקופה. הקב"ה מוביל את גאולת 'בעיתה' בצורה כזו של 'קימעא קימעא', כלומר כל המדרגות צריכות להתברר מתוך בחירתן, מתוך חיוניותן הפנימית. גם ב'אחישנה' זה מתגלה, אבל אז המעבר יותר 'חלק' ולכן יותר מהיר, התודעה בונה את החיים ולא החיים מכריחים את התודעה להתרומם ולהתגלות. ככל שמתקדמים כך החיוניות של התודעה מתבררת יותר. לפעמים זה מחליש מעט את השמחה שלנו. יום הזכרון מזכיר לנו את הטוב בטהרתו היסודית, ויום העצמאות מאפשר לנו להתבונן כיצד הארץ נותנת את יבולה.

מפורסמים דברי הירושלמי 'גדול קידוש ד' מחילול ד' וכדברי המפרשים שם שכשיש מעשה שיש בו שני צדדים קידוש ד' שבו מכריע. הרב צבי יהודה היה מדגיש שאופי זה של קידוש ד' הצומח מתוך חילול ד' הוא אופי של קידוש ד' מיוחד, המכריח אותנו לעיניים פנימיות. עיניים פנימיות אלה יוצרות תפילה מיוחדת. התפילה של יום העצמאות ובפרט של ליל יום העצמאות, מרכזת בתוכה את ההתבוננות העמוקה של אור ד'. ההלל מתחיל מעבדי ד' העומדים בבית ד' - ברמה זו יש רק אור המאיר ממזרח שמש עד מבואו. אבל כשירדים אל ההיסטוריה, יש כבר ניגוד 'מה לך הים כי תנוס', ויותר מכך כשמתקדמים אל המציאות ההיסטורית הממשית, 'יקר המוותה לחסידיו' ואנו מבקשים דרך, כפי שהסביר החידושי הרי"מ 'אנה ד' כי אני עבדך' אנה אלך, מה הדרך. מתוך הודאה גדולה אנו חוזרים תמיד אל השורש ומאירים אור גדול יותר מכפי יכולת המציאות להשיג, אז מתגלה שאותה ישועה שהייתה היא תובעת כל הזמן ישועה גדולה יותר 'אנא ד' הושיעה נא'.

אנו מסיימים את פרק הסט' של המדינה. בסוף הפרק יש כמה פסוקים אותם הסביר הרב קוק: (לנתיבות ישראל א' עמ' קל'). (כדי לנחול צריך להיות עבדי ד', עובדי ד'. בבית ד'. לכן אנו מתעוררים בתחילת היום מתוך ההודאה הגדולה להיות ישרים 'יראו ישרים וישמחו', להיות זוכים להיות צדיקים ישרים, שיסוד חייהם הוא בית המקדש – מקדש מלך עיר מלוכה קומי צאי מתוך ההפיכה.

שזה היום עשה ד', מפעלות אלוקים כך יותר ויותר נגילה ונשמחה בו – ביום
ובאלוקות המתגלה ביום זה למעלה מהמידה, למעלה מקנה מידה של זמן.